

1

Bryce Quinlan satt i en kammare så djupt under berget att dagsljus måste vara en myt för de varelser som dväljdes där.

För att *inte* vara Helheim såg det sannerligen så ut: svart sten, ett underjordiskt palats, en ännu mer underjordisk förhörszell ... Mörkret verkade medfött hos de tre gestalterna som stod framför henne: en späd kvinna i grått siden och två bevingade män klädda i svart rustning. Rustningarna såg ut att vara täckta av fjäll och en av männen – den vackra, resliga i mitten av trion – bokstavligen böljade av skuggor och stjärnor.

Rhysand, kallade han sig. Han som var så lik Ruhn.

Det kunde inte vara ett sammanträffande. Bryce hade hoppat genom portalen för att ta sig till Helheim, för att slutligen acceptera Aidas och Apollions upprepade erbjudanden om att skicka sina arméer till Midgård och stoppa den här cykeln av galaktiska erövringar. Men i stället hade hon hamnat här.

Bryce sneglade på krigaren bredvid Ruhns dubbelgångare. Mannen som funnit henne. Som burit den svarta kniven som reagerat på Stjärnsvärdet.

I hans nötbruna ögon fanns ingenting annat än kall, rovdjurslik vaksamhet.

”Någon måste börja prata”, sa den späda kvinnan – hon som verkat så chockad över att höra Bryce tala det gamla språket, över att se svärdet. Skenet från fyrfat med något som liknade förstaljus förgyllde de glänsande slingorna i hennes haklånga page och framhävde skuggorna under hennes smala käkar. Hennes ögon, som hade en förbluffande silverfärg, gled över Bryce. Kvinnan såg inte imponerad ut.

”Du sa att du heter Bryce Quinlan. Att du kommer från en annan värld – Midgård.”

Rhysand mumlade till den bevingade mannen vid sin sida. Tolkade, kanske.

Kvinnan fortsatte: ”Om du talar sanning, hur kom du då hit? *Varför* kom du hit?”

Bryce såg sig om i den i övrigt tomma cellen. Inget bord med glänsande tortyrredskap, inga sprickor i de solida stenväggarna. En avloppsbrunn i golvet, någon meter bort. En brunn från vilken hon hörde ett väsande ljud.

”Vilken värld är det här?” frågade Bryce med låg, allvarsam röst. Efter att Ruhns dubbelgångare presenterat sig i den där förtjusande, hemtrevliga hallen hade han tagit hennes hand. Styrkan i hans grepp och hans valkiga fingrar mot hennes hud hade varit det enda solida som funnits kvar när vind och mörker dånat omkring dem och världen försvunnit – och sedan fanns bara solid sten och svag belysning. Hon hade förts till ett palats uthugget under ett berg, och sedan nerför de smala trapporna till en fängelsehåla. Där hade han utan ett ord pekat på den ensamma stolen mitt i rummet.

Så hon hade satt sig, väntat på bojorna eller repen eller vad man nu använde i den här världen, men inga hade dykt upp.

”Varför talar du det gamla språket?” frågade kvinnan utan att svara på hennes fråga.

Bryce sköt fram hakan. ”Varför gör *du* det?”

Kvinnan drog på sina rödmålade läppar. Det var ingen betryggande syn. ”Varför är du täckt av blod som inte är ditt eget?”

Ett-noll till kvinnan.

Bryce visste att hennes blodindränkta kläder, som nu var stela och mörka, och blodiga händer inte var till hennes fördel. Det var Harpyans blod, och lite av Lidas. Alltihop täckte Bryce som en del av spelet för att hålla henne vid liv, för att bevara deras hemligheter, medan Hunt och Ruhn hade . . .

Hon började andas snabbare, ytligare. Hon hade lämnat dem. Sin partner och sin bror. Hon hade lämnat dem i Rigelus våld.

Väggarna och taket trängde sig på, klämde luften ur hennes lungor.

Rhysand lyfte en stor hand insvept i stjärnor. ”Vi ska inte skada dig.” Bryce märkte att resten av meningen lurade bland de täta skuggorna omkring honom: *om du inte försöker skada oss*.

Hon slöt ögonen, kämpade sig förbi flämtningarna och den oerhörda tyngden från stenen ovanför och omkring henne.

För mindre än en timme sedan hade hon flytt från Rigelus krafter, duckat för exploderande marmorbyster och skurar av glasskärvor från krossade fönster, och Hunts blixtar hade trängt in i hennes bröst och öppnat en portal. Hon hade kastat sig mot Helheim . . .

Och nu var hon här. Hennes händer darrade. Hon knöt dem hårt och drog ett djupt, skälvande andetag. Ett till. Sedan öppnade hon ögonen och frågade igen, med ren och klar röst: ”Vilken värld är det här?”

Inget svar.

Så Bryce spände blicken i kvinnan, den minsta men definitivt inte den minst farliga i trion. ”Du sa att det gamla språket inte har talats här på femtontusen år. Varför?”

Att de var alver och kunde språket alls tydde på en länk mellan den här världen och Midgård, en länk som långsamt började ta form för henne med fasansfull klarhet.

”Hur kommer det sig att du har det förlorade svärdet Gwydion i din ägo?” blev kvinnans oberörda svar.

”Vad . . . Menar du Stjärnsvärdet?” Ännu en länk mellan deras världar.

Alla tre bara tittade på henne igen. En ogenomtränglig mur av alver som uppenbarligen var vana vid att få svar på de sätt som krävdes.

Bryce hade inga vapen, ingenting förutom magin i sina ådror, den arkesiska amuletten runt halsen och hornet som var intatuerat i hennes rygg. Men för att använda det behövde hon kraft, hon behövde laddas som något jävla batteri . . .

Så att fortsätta prata var hennes bästa vapen. Tur att hon, i alla fall enligt Hunt, ägnat många år åt att bli en mästare i konsten att snacka skit.

”Det är en släktklenod”, sa hon. ”Det har funnits i min värld

sedan det fördes dit av mina förfäder . . . för femtontusen år sedan.” Hon sa de sista orden med en menande blick på kvinnan. Hon kunde få räkna, som Bryce hade gjort.

Men den undersköna mannen – Rhysand – sa med en röst mörk som midnatt: ”Hur hittade du den här världen?”

Det här var inte någon man jävlades med. Det var ingen av dem, men han . . . Auktoriteten fick luften omkring honom att vibrera. Som om han var själva axeln den här världen snurrade kring. Någon sorts kung, alltså.

”Det gjorde jag inte.” Bryce såg in i hans stjärnfläckade ögon. En primitiv del av henne tappade modet inför den råa kraften i hans blick. ”Jag sa ju att jag skulle till Helheim. Men jag hamnade här i stället.”

”Hur?”

Sakerna djupt nedanför avloppsbrunnen väste högre, som om de förnam hans vrede. Vädrade blod.

Bryce svalde. Om hon berättade om hornet, sina krafter, portalerna . . . vad skulle då hindra dem från att utnyttja henne som Rigelus tänkt göra? Eller att betrakta henne som ett hot som måste undanröjas?

En mästare i konsten att snacka skit. Hon klarade det här.

”Det finns portaler i min värld som leder till andra världar. För femtontusen år sedan ledde de främst till Helheim. Eller ja, Nordrevan ledde rakt in i Helheim, men . . .” Låt dem tro att hon svamlade. Att hon var en idiot. Partyprinsessan som de flesta i Midgård hade trott att hon var, som Micah hade trott att hon var, tills hon dammsög upp hans förbannade aska. ”Jag skickades genom den här portalen med enkelbiljett.”

Hade de biljetter i den här världen? Hade de färdmedel?

När de förblev tysta förtydligade hon: ”En vän till mig chansade, i tron att han kunde skicka mig till Helheim med hjälp av sina krafter. Men jag tror . . .” Hon sorterade igenom allt Rigelus sagt till henne i de där sista ögonblicken. Att stjärnan på hennes bröst på något sätt fungerade som en fyrbåk för de stjärnföddas ursprungliga värld.

Nu grep hon efter halmstrån och nickade mot krigarens kniv. "Det finns en profetia i min värld om mitt svärd och en saknad kniv. Det sägs att när de återförenas, gör även Midgårds alver det."

En mästare i konsten att snacka skit, sannerligen.

"Så kanske är det därför jag är här. Kanske uppfattade svärdet kniven och ... förde mig till den."

Tystnad. Sedan skrattade den tystlåtna, brunögda krigaren lågt.

Hur hade han förstått henne utan att någon tolkade? Kanske kunde han läsa hennes kroppsspråk, hennes doft ...

Krigaren sa någonting med en låg röst som sände kalla kårar längs hennes ryggrad. Rhysand sneglade på honom med höjda ögonbryn och översatte sedan med samma hotfulla ton: "Du ljuger."

Bryce blinkade, ett porträtt av oskuld och ursinne. "Om vadå?"

"Säg det du." Mörker samlades i skuggorna under Rhysands vingar. Inte ett gott tecken.

Hon befann sig i en annan värld, med främlingar som uppenbart hade betydande krafter och som skulle kunna döda henne utan vidare. Vartenda ord från hennes läppar var avgörande för hennes trygghet och överlevnad.

"Jag såg just min partner och min bror bli tillfångatagna av en grupp intergalaktiska parasiter", snäste hon. "Det enda som intresserar mig är att komma på ett sätt att hjälpa dem."

"Hm", sa Rhysand och lade sina muskulösa armar i kors. "Det är åtminstone sant."

Men den späda kvinnan lät sig inte övertygas. Om något såg hon mer spänd ut nu, efter Bryces lilla utbrott. "Förklara."

De var alver. Det fanns ingenting som tydde på att de var bättre än asen Bryce hade känt större delen av sitt liv. Och på något sätt, trots att deras värld verkade ha fastnat ett par århundraden före hennes egen, verkade de till och med ha större krafter än Midgårds alver – vilket bara kunde leda till *mer* arrogans och självgodhet.

Hon behövde ta sig till Helheim. Eller åtminstone tillbaka till Midgård. Och om hon sa för mycket ...

Kvinnan märkte att hon tvekade och sa: "Titta efter i hennes sinne bara, Rhys."

Bryce stelnade till. Åh, gudars. Han kunde ta sig in i hennes huvud, se vad han än ville . . .

Rhysand kastade en blick på kvinnan. Hon höll kvar den med en pondus som gick stick i stäv med hennes nätta kroppsbyggnad. Om det var Rhysand som bestämde, tänkte hans underordnade definitivt inte vara några tysta lakejer.

Bryce sneglade på den enda dörren. Hon hade inte en chans att nå den i tid, även om de skulle ha råkat lämna den olåst. Att springa skulle inte rädda henne. Skulle den arkesiska amuletten erbjuda något skydd? Den hade inte hindrat Ruhns tankeöverföring, men . . .

Jag snokar inte utan samtycke.

Bryce kastade sig tillbaka på stolen och välte den nästan när hon hörde den lena, manliga rösten i huvudet. Rhysands röst.

Men hon svarade och tackade Luna för att hon lyckades låta sval och samlad: *Tankeöverföringens etik och moral?*

Hon kände att han tvekade, nästan som om han var road. *Du har stött på den här sortens kommunikation tidigare.*

Ja. Det var allt hon sa om Ruhn.

Får jag titta i dina minnen? För att se efter själv?

Nej. Det får du inte.

Rhysand blinkade långsamt. Sedan sa han högt: "Då får vi ta dig på ditt ord."

Den späda kvinnan gapade mot honom. "*Men . . .*"

Rhysand knäppte med fingrarna och tre stolar dök upp bakom dem. Han sjönk elegant ner på en och lade ena vristen över andra knäet. Alvisk skönhet och arrogans personifierad. Han kastade en blick på sina kamrater. "Azriel." Han gjorde en slö gest mot mannen. Sedan mot kvinnan. "Amren."

Sedan nickade han mot Bryce och sa med neutralt tonfall: "Bryce . . . Quinlan."

Bryce nickade sakta.

Rhysand granskade sina välklippta, rena naglar. "Så ditt svärd . . . det har funnits i er värld i femtontusen år?"

"Det fördes dit av mina förfäder." Hon tänkte efter och tillade:

”Drottning Theia. Eller prins Pelias, beroende på vilken propaganda man lyssnar på.”

Amren stelnade till lite. Rhysand sneglade på henne och såg det.

”Du ... känner till dem?” vågade Bryce sig på att fråga.

Amren granskade henne, från de blodstänkta neonrosa skorna till den höga hästsvansen. Blodet i Bryces ansikte var nu stelt och klibbigt. ”Ingen har nämnt de namnen på väldigt, väldigt länge.”

På femtontusen år, gissade Bryce.

”Men ni har hört om dem?” Bryces hjärta rusade.

”De ... levde här en gång”, sa Amren vaksamt.

Det var det sista bevis Bryce behövde på vad det här var för värld. Någoting rörde sig djupt inom henne, en lös tråd som slutligen spändes. ”Så det är här, alltså. Det är härifrån vi – Midgårdsalverna – ursprungligen kommer. Mina förfäder lämnade den här världen för Midgård ... och vi glömde var vi kom ifrån.”

Tystnad igen. Azriel sa någoting på deras språk, och Rhysand översatte. Kanske hade han tolkat åt Azriel genom tankeöverföring de senaste minuterna.

”Han säger att vi inte har några sådana historier om folk som emigrerade till en annan värld.”

Men Amren gav ifrån sig ett kvävt litet läte.

Rhysand vände sig långsamt om och såg lite häpen ut. ”Har vi det?” frågade han mjukt.

Amren pillade på en osynlig fläck på sin sidenblus. ”Det är grumligt. Jag gick in tidigare ...” Hon skakade på huvudet. ”Men när jag kom ut, gick det rykten. Om att ett stort antal hade försvunnit, som om de aldrig existerat. Vissa sa att de lämnat den här världen för en annan, andra att de flyttat till fjärran länder, ytterligare andra hävdade att de hade valts ut av Kitteln och förts bort någonstans.”

”De måste ha kommit till Midgård”, sa Bryce. ”Ledda av Theia och Pelias ...”

Amren höll upp en hand. ”Vi kan höra dina myter senare. Vad jag vill veta nu ...” Hennes blick blev skarpare och Bryce stålsatte sig mot granskningen. ”... är varför *du* kom hit, när du skulle någon annanstans.”

”Det skulle jag också vilja veta”, svarade Bryce, kanske lite stödigare än hon borde. ”Tro mig, jag vill ingenting hellre än att lämna er i fred omedelbart.”

”För att resa till ... Helheim”, sa Rhysand. ”Och leta upp den här prins Aidas.”

De här alverna var inte hennes vänner eller bundsförvanter. Det här var kanske alvernas hemvärld, men vem fan visste vad de hade för ambitioner? Rhysand och Azriel såg trevliga *ut*, men Midgård's alver hade utnyttjat sin skönhet i årtusenden för att få sin vilja igenom.

Rhysand behövde inte läsa hennes tankar – nej, han tycktes få all information han behövde från hennes ansikte. Han satte båda fötterna i stengolvet. ”Låt mig förklara situationen för dig, Bryce Quinlan.”

Hon tvingade sig att möta hans stjärnbeströdda blick. Hon hade tagit sig an asterier och ärkeänglar och alvkungar och kommit undan med livet i behåll. Hon kunde ta sig an honom också.

Det ryckte i Rhysands ena mungipa. ”Vi tänker inte tortera dig för att få veta, och jag tänker inte tränga mig in i ditt sinne. Om du väljer att inte tala, är det din rätt. Precis som det är *min* rätt att hålla dig kvar här nere tills du kommer på andra tankar.”

Bryce kunde inte låta bli att se sig omkring i rummet, och hennes blick fastnade vid brunnen. Det väsande ljudet hördes fortfarande. ”Jag måste komma ihåg att tipsa om det här stället nästa gång någon av mina vänner ska på semester.”

Stjärnorna i Rhysands ögon slocknade. ”Kan vi vänta oss fler besök från din värld?”

Hon svarade så uppriktigt hon kunde. ”Nej. Såvitt jag vet har de sökt efter den här världen i femtontusen år, men jag är den enda som lyckats ta mig tillbaka.”

”Vilka är *de*?”

”Asterierna. Jag berättade ju om dem – intergalaktiska parasiter.”

”Vad betyder det?”

”De är ...” Bryce avbröt sig. Tänk om de här alverna lämnade över henne till Rigelus? Knäböjde för honom? Theia hade kommit

från den här världen och kämpat mot asterierna, men Pelias hade köpt allt de sålde och glatt fallit på knä framför deras odödliga fötter.

Hennes paus var svar nog. Amren fnös. ”Vi ödslar bara tid, Rhysand.”

Rhysand lade huvudet på sned, ett rovdjur som studerade sitt byte. Bryce höll huvudet högt. Hennes mamma skulle ha varit stolt över henne.

Han knäppte med fingrarna igen och blodet och smutsen på henne försvann. Hennes hud kändes fortfarande klibbig, men den var ren. Hon tittade på sig själv, blinkade och lyfte sedan blicken.

Ett grymt halvleende krökte hans läppar. ”En liten drivfjäder.”

Amren och Azriel rörde inte en min. De bara väntade.

Det vore dumt att tro att Rhysands *drivfjäder* betydde något gott om honom. Men Bryce kunde också spela det här spelet.

Så hon sa: ”Asterierna är uråldriga. Alltså, typ tiotusentals år gamla.” Hon grimaserade vid minnet av det där rummet under deras palats, förteckningarna om erövringar för tusentals år sedan, inklusive deras eget unika dateringssystem.

Hennes fångvaktare svarade inte; de blinkade inte ens. Okej – sinnessjukt hög ålder var ingen stor grej för dem.

”De anlände till min värld för femtontusen år sedan. Ingen vet varifrån.”

”Vad menar du med *anlände*?” frågade Rhysand.

”Helt ärligt? Jag har ingen aning om hur de först kom till Midgård. Historien de drog var att de var . . . befriare. Vägledare. Enligt dem var Midgård inte mycket mer än en ociviliserad avkrok på den tiden, bebodd av icke-magiska människor och djur. Asterierna valde den som sin plats för att skapa ett perfekt imperium, och varelser och raser från andra världar strömmade snart in genom en gigantisk spricka mellan världarna som vi kallar för Nordrevan. Nu leder den bara till Helheim, men förr ledde den . . . vart som helst.”

”En spricka”, sa Amren. ”Hur uppstod den?”

”Ingen aning”, svarade Bryce. ”Ingen har någonsin listat ut hur det ens är möjligt – varför den finns just på den platsen i Midgård och ingen annanstans.”

”Vad hände efter att de där varelserna kom till er värld?” undrade Rhysand.

Bryce bet sig i läppen innan hon svarade: ”Enligt den *officiella* versionen av historien var det en annan värld, Helheim, som försökte invadera Midgård för att utplåna det nya imperiet – och alla som levde i det. Men asterierna enade alla nya folkslag under en fana och tvingade tillbaka Helheim till sitt eget rike. Samtidigt fixerades Nordrevan så att den bara var öppen mellan Midgård och Helheim. Sedan dess har den huvudsakligen förblivit stängd. En enorm mur restes omkring den för att se till att ingen från Helheim tog sig igenom, och asterierna byggde ett magnifikt imperium avsett att bestå i en evighet. Det är vad vi alla är tillsagda att tro, åtminstone.”

Ansiktena framför henne förblev oberörda. Rhysand frågade lågt: ”Och den inofficiella historien?”

Bryce svalde hårt medan minnesbilder av rummet i arkivet fladdrade förbi hennes inre öga. ”Asterierna är uråldriga, odödliga väsen som får näring av andras krafter – de skördar magin hos ett folk, en värld, och äter den. Vi kallar den förstaljus. Den driver hela vår värld, men framför allt dem. Vi måste lämna över den när vi blir odödliga – eller ja, så nära odödliga vi kan bli. Vi når våra fulla, mogna krafter genom en ritual som kallas Språnget, och under den processen utvinns en del av våra krafter för att överlämnas till asteriernas förstaljusförråd. Det är som att vi måste betala skatt på vår magi.”

Hon tänkte inte ens snudda vid vad som hände efter döden. Hur kraften som dröjde sig kvar i deras själar också skördades så småningom, tvingades in i Dödsporten av underkungen och förvandlades till andraljus som gav asterierna ännu mer bränsle. Åtminstone det som nådde dem efter att underkungen ätit sig mätt.

Amrens blanka page rörde sig när hon lade huvudet på sned. ”En skatt på er magi, som används av uråldriga väsen för att ge dem näring och kraft.” Azriel sneglade på henne, medan Rhysand förmodligen fortfarande översatte genom tankeöverföring. Men Amren mumlade för sig själv, som om orden hade triggat någonting. ”Ett tionde.”

Rhysand höjde ögonbrynen, men viftade med en stor, elegant hand åt Bryce att fortsätta. "Vad mer?"

Hon svalde igen. "Midgård är bara den senaste i en lång rad världar som invaderats av asterierna. De har ett helt arkiv med olika planeter som de antingen erövrat eller försökt erövra. Jag såg det precis innan jag kom hit. Och såvitt jag vet var det bara tre planeter som lyckades sparka ut dem – som kämpade emot och besegrade dem. Helheim, en planet som kallas Iphraxia och ... en värld bebodd av alver. De första stjärnfödda alverna." Hon nickade mot kniven vid Azriels sida, som hade glänst med ett mörkt ljus i Stjärnsvärdets närvaro. "Ni känner mitt svärd under ett annat namn, men ni vet vad det är."

Det var bara Amren som nickade.

"Jag tror att det beror på att det kom från den här världen", sa Bryce. "Det verkar hänga ihop med kniven på något sätt. Det smiddes här, blev en del av er historia, och försvann ... eller hur? Ni har inte sett det på femtontusen år eller talat det här språket på nästan lika länge – vilket stämmer perfekt överens med tidpunkten för när de stjärnfödda alverna kom till Midgård."

De stjärnfödda – Theia, deras drottning, och Pelias, den svekfulla prinsen som berövade henne makten. Theia hade tagit med sig två döttrar till Midgård: Helena, som tvingats gifta sig med Pelias, och ytterligare en vars namn gått förlorat genom historien. Mycket av sanningen om Theia hade också gått förlorad, på grund av antingen tidens gång eller asteriernas propaganda. Aidas, prinsen av Stupet, hade älskat henne – så mycket visste Bryce. Theia hade kämpat mot asterierna tillsammans med Helheim för att befria Midgård. Till slut hade hon dödats av Pelias och nästan försvunnit ur folks minne. Bryce bar hennes ljus – det hade Aidas bekräftat. Men bortom det hade inte ens asteriernas arkiv haft någon information om den sedan länge döda drottningen.

"Så du tror", sa Amren långsamt och hennes silverögon glänste, "att *vår* värld var den tredje som stod emot dessa ... asterier."

Nu var det Bryces tur att nicka. Hon gjorde en gest mot cellen, mot riket bortom den. "Såvitt jag har förstått var asterierna *här*,

långt innan de kom till min värld. De erövrade och förändrade och härskade över den här världen. Men så småningom lyckades alverna störta dem – besegra dem.” Hon suckade tungt och tittade på var och en av dem. ”Hur?” frågade hon hest, desperat. ”Hur gjorde ni?”

Rhysand kastade en vaksam blick på Amren. Hon måste vara synnerligen bildad eller någon sorts hovhistoriker eftersom han hela tiden konsulterade henne om det förflutna. ”Det finns ingen sådan händelse i vår historia”, sa han till henne.

”Men asterierna kommer ihåg er värld”, inflikade Bryce. ”De är fortfarande förbannade. Rigelus, deras ledare, sa att det är hans personliga strävan att hitta den här platsen och straffa er alla för att ni sparkade ut dem. Ni är praktiskt taget deras värsta fiender.”

”Det finns i vår historia, Rhysand”, sa Amren bistert. ”Men asterierna gick inte under det namnet. Här kallades de daglaner.”

Bryce kunde ha svurit på att Rhysands gyllene hy bleknade en aning, medan Azriel skruvade på sig och ruskade på vingarna. ”Alla daglaner dödades”, sa Rhysand bestämt.

Amren ryste till, vilket verkade göra Rhysand oroligare. ”Tydligt inte”, sa hon.

Bryce pressade henne. ”Har ni någonting nedtecknat om hur de besegrades?” En gnista av hopp glödde i hennes bröst.

”Ingenting annat än gamla sånger om blodiga slag och fruktansvärda förluster.”

”Men historien . . . ni tror på den?” undrade Bryce. ”Odödliga, ondskefulla väsen härskade en gång över den här världen, och ni samlade er och störtade dem?”

Deras tystnad var bekräftelse nog.

Ändå skakade Rhysand på huvudet, som om han inte riktigt trodde på det. ”Och du tror . . .” Han mötte Bryces blick och hade den där rovdjursskärpan i ögonen igen. Gudar, han var skräckinjagande. ”Du tror att daglanerna – *asterierna* – vill komma tillbaka hit för att hämnas. Efter minst femtontusen år.” Vartenda ord dröp av tvivel.

”Det är typ fem minuter för Rigelus”, kontrade Bryce. ”Han har oändligt med tid – och resurser.”

”Vilken sorts resurser?” Kyliga, barska ord – en ledare som bedömde hotet mot sitt folk.

Hur skulle hon ens börja beskriva skjutvapen, svavelmissiler, mekaniska rustningar, omegabåtar eller ens asteriernas krafter? Hur skulle hon framställa den brutala, blixtsnabba fasan i en pistolkula? Och kanske var det oförståndigt, men . . . Hon sträckte fram en hand till Rhysand. ”Jag ska visa dig.”

Amren och Azriel gav honom skarpa blickar. Som om det här kunde vara en fälla.

”Vänta”, sa Rhysand och försvann.

Bryce hajade till. ”Ni . . . ni kan teleportera er?”

”Vi kallar det slungning”, svarade Amren och det såg ut som om Azriel hånlog. ”Kan du det?” frågade Amren.

”Nej”, svarade Bryce. Om Azriel märkte att hon ljög sa han ingenting om det den här gången. ”Det finns bara två alver som kan det.”

Nu var det Amren som hajade till. ”Två – på hela planeten?”

”Jag antar att ni har fler?”

Azriel satt tyst nu när Rhysand inte var där och tolkade. Bryce tyckte sig se skuggor som svepte sig omkring honom, liknande Ruhns, men . . . vildare. Som Cormacs hade varit.

Amren sänkte huvudet. ”Bara de starkaste, men ja. Det finns många som kan.”

Som på beställning dök Rhysand upp igen, med ett litet silverklot i ena handen.

”Veritas?” sa Amren, och Azriel höjde ena ögonbrynet.

Men Rhysand ignorerade dem och sträckte fram andra handen, där det låg en liten silverböna.

Bryce tog emot den och tittade på klotet han placerade på golvet. ”Vad är det här?”

Rhysand nickade mot klotet. ”Håll det i handen, tänk på det du vill visa oss, och minnena kapslas in i det så att vi kan se.”

Inga krångligheter. Som en kamera för hennes tankar. Hon lutade sig långsamt över klotet och tog upp det. Metallen var slät och kall. Lättare än den borde ha varit. Klotet var ihåligt.

”Okej då”, sa hon och slöt ögonen. Hon föreställde sig vapnen,

krigen, slagfälten hon sett på teve, de mekaniska rustningarna, skjutvapnen hon lärt sig använda, lektionerna med Randall, krafterna Rigelus hade avlossat genom korridoren efter henne . . .

Där stängde hon av. Innan hon hoppade genom portalen, innan hon lämnade Hunt och Ruhn. Det ville hon inte återuppleva. Och hon ville inte visa vad hon kunde göra, avslöja Lunas horn eller sin förmåga att teleportera.

Bryce öppnade ögonen. Klotet förblev tyst och dunkelt. Hon lade ner det på golvet igen och rullade det mot Rhysand.

Han lät en fantomvind lyfta det till hans hand och rörde vid ovensidan av det. Och allt hon haft i sina tankar spelades upp.

Det var värre, att se det som någon sorts minnesmontage: våldet, brutaliteten i hur enkelt asterierna och deras underhuggare dödade, hur urskillningslöst.

Men det hon kände var ingenting jämfört med förvåningen och fasan i hennes fångvaktares ansikten.

”Skjutvapen”, sa Bryce och pekade på geväret Randall avfyrade i hennes uppvisade minne, där han satte kulan mitt i prick trots att måltavlan var över åttahundra meter bort. ”Svavelmissiler.” Hon pekade på det svällande, gyllene ljuset av förödelse när Lunathions byggnader rasade omkring henne. ”Omegabåtar.” SPQM *Faustus* jagade genom havets mörka djup. ”Asteri.” Rigelus glödheta krafter sprängde sten och glas och själva världen.

Rhysand samlade sig och en sval mask gled på plats. ”Du lever i en sådan värld.”

Det var inte direkt en fråga, men Bryce nickade. ”Ja.”

”Och de vill föra allt det där . . . hit.”

”Ja.”

Rhysand stirrade tomt framför sig. Tänkte igenom det. Azriel höll kvar blicken vid platsen där klotet hade spelat upp förstörelsen av Bryces värld. Bävande – men också beräknande. Hon hade sett den blicken förr, hos Hunt. En krigare som smidde planer.

Amren vände sig mot Rhys och såg honom i ögonen. Bryce kände igen hennes blick också. En tyst konversation utspelade sig mellan dem. Så som Bryce och Ruhn ofta hade kommunicerat.

Det värkte i hjärtat av att se det, att minnas. Men det gjorde henne också stadigare. Skärpte hennes fokus.

Asterierna hade varit här – under ett annat namn, men de hade varit här. De här alvernas förfäder hade besegrat dem. Och Urd hade skickat henne hit – hit, inte till Helheim. Hit, där det första hon såg var en kniv som fick Stjärnsvärdet att sjunga. Som om den hade varit magneten som dragit henne till den här världen, till den där flodbanken. Kunde det verkligen vara kniven från profetian?

Hon hade trott att det skulle bli lika lätt att krossa asterierna som att utplåna den där förstaljuskärnan, ändå hade Urd skickat henne hit. Till Midgårdsalvernas ursprungsvärld. Hon hade inget annat val än att lita på Urds omdöme. Och hoppas att Ruhn, Hunt, alla hon älskade i Midgård skulle hålla ut tills hon kom på ett sätt att ta sig hem.

Och om hon inte kunde det . . .

Bryce granskade silverbönan som låg slät och glänsande i hennes hand. Utan att titta på henne sa Amren: ”Om du sväljer den översätter den vårt modersmål för dig. Låter dig också tala det.”

”Snyggt”, mumlade Bryce.

Hon måste komma på ett sätt att ta sig hem. Om det innebar att hon först måste lära sig navigera i den här världen kunde språkkunskaper vara en fördel, med tanke på all skit hon hade kvar att snacka. Och visst, hon litade inte ett dugg på de här typerna, men alla frågor de pepprat henne med tydde inte direkt på att de tänkte förgifta henne. Eller anstränga sig så mycket för att göra det, när en avskuren hals vore så mycket enklare.

Ingen tröstande tanke, men Bryce stoppade ändå silverbönan i munnen. Hon samlade tillräckligt mycket saliv och svalde den. Metallen kändes kall mot tungan och i strupen, och hon kunde nästan känna bönan glida hela vägen ner i magen.

Blixtar klöv hennes hjärna. Hon slets itu. Hennes kropp klarade inte såhär mycket glödhett ljus . . .

Sedan slog mörkret ner. Tyst och vilsamt och evigt.

Nej – hon var kvar i samma rum. Hon satt på golvet, böjd över knäna och . . . glödde. Klart nog att lysa upp Rhysands och Amrens chockade ansikten.

Azriel stod redan böjd över henne med sin dödliga kniv dragen. Bladet glänste med ett egendomligt, svart sken.

Han såg mörkret som läckte ut ur bladet och blinkade. Det var de tydligaste känslor Bryce hittills sett honom visa.

”Stoppa undan kniven, din dåre”, sa Amren. ”Den sjunger för henne, och genom att hålla den så nära . . .”

Bladet försvann ur Azriels hand, sveptes bort av en skugga. En tystnad, spänd och dallrande, spred sig genom rummet.

Bryce reste sig sakta – som Randall och hennes mamma hade lärt henne att göra inför vaner och andra rovdjur.

Och medan hon reste sig fann hon den i sin hjärna: kunskapen om ett språk hon inte kunnat tidigare. Det vilade på tungan, redo att talas, lika naturligt som hennes eget. Det skimrade över hennes hud, sved längs ryggraden, skulderbladen . . . Vänta.

Åh nej. Nej, nej, nej.

Bryce vågade inte känna på tatueringen, vågade inte rikta uppmärksamheten mot bokstäverna som formade orden *Genom kärleken är allting möjligt*. Hon kunde känna dem reagera på vad det nu var i den här besvärjelsen som fått henne att glöda, och hon kunde bara hoppas att de inte syntes.

Hon hoppades förgäves.

Amren vände sig mot Rhysand och sa på det där nya, konstiga språket – *deras* språk: ”De flammande bokstäverna på hennes rygg . . . det är samma som i *Suckarnas bok*.”

De måste ha sett orden genom hennes tröja när hon suttit framåtböjd på golvet. För varje andetag avtog stickningarna, som om glöden dämpades. Men skadan var redan skedd.

Än en gång granskade de henne. Tre livsfarliga rovdjur som betraktade ett hot.

Sedan sa Azriel med dödligt mjuk röst: ”Förklara, annars dör du.”